

PUHE
TYÖKOMISSAARIEN EDUSTAJAKOKOUKSESSA ¹¹⁷
TOUKOKUUN 22 pnä 1918

Toverit! Sallikaa minun ennen kaikkea tervehtiä työkomissaarien edustajakokousta Kansankomissaarien Neuvoston nimessä. (Myrskyisiä suosionosoituksia.)

Kansankomissaarien Neuvoston eilisessä istunnossa toveri Shljapnikov tiedotti, että edustajakokouksenne on yhtynyt työkuria ja työn tuottavuuden normeja käsittelevään ammattiliittojen päätöslauselmaan. Toverit, ajattelen, että hyväksymällä tämän päätöksen te olette toteuttaneet suuren toimenpiteen, joka ei koske ainoastaan työn tuottavuutta ja tuotanto-oloja, vaan on samalla tavattoman tärkeä periaatteellinen toimenpide nykytilanteen kannalta yleensä. Teillä on vakituiset eikä tilapäiset käytännölliset yhteydet laajoihin työläisjoukkoihin, ja te tiedätte, että vallankumouksemme elää nykyisin kehityksensä erästä vaikeinta ja kriittillisintä ajankohtaa.

Te tiedätte mainiosti, että vihollisemme, Lännen imperialistit väijyvät meitä, ja saattaa ehkä koittaa hetki, jolloin he lähettävät sotalaumansa meitä vastaan. Nykyisin on noihin ulkoisiin vihollisiin liittynyt toinen vaarallinen vihollinen, sisäinen vihollinen: rappio, kaaos ja sekasorto, joita edistää yleensä porvaristo ja varsinkin pikkuporvaristo sekä porvariston kaikenlaiset käskyläiset ja hännyskelijät. Te tiedätte, toverit, että sen tuskallisen sodan jälkeen, johon tsaristinen komento ja Kerenskin johtamat sovittelijat olivat meidät saattaneet, me saimme välittömäksi perinnöksi rappingin ja äärimmäisen sekasortoisuuden. Nyt on lähestymässä kriittisin hetki, kun nälänhätä ja työttömyys kolkuttavat yhä useampien työläisten oveen, kun

sadat ja tuhannet ihmiset kärsivät nälänhädästä, kun tilanetta on kärjistänyt se, että viljaa ei ole, vaikka sitä voisi olla, kun tiedämme, että sen säännöllinen jakelu riippuu sen säännöllisestä kuljetuksesta. Polttoaineen puute, sen jälkeen kun meiltä riistettiin rikas polttoainealue, rautateiden katastrofitila, josta voi seurata liikenteen pysähtyminen — sellainen on tilanne, joka luo vaikeuksia vallankumoukselle, sellainen on tilanne, joka täyttää riemulla kaikenlaisten ja kaikenväristen kornilovilaisten sydämet. Nykyisin he neuvottelevat joka päivä, ehkä joka tuntikin siitä, kuinka he voisivat käyttää Neuvostotasavallan ja proletarisen vallan vaikeuksia nostaakseen Kornilovin jälleen valtaistumelle. He kiistelevät siitä, mitä kansallisuutta tulee olemaan tuo uusi Kornilov, kaikesta huolimatta hänen on tietenkin oltava otollinen porvaristolle olkoonpa hän sitten kruunupäinen tai tasavaltalainen Kornilov. Nykyään työläiset jo tietävät, mistä on kysymys, ja sen perästä, mitä Venäjän vallankumous on Kornilovin jälkeen kokenut, se ei heitä vähääkään ihmetytä. Mutta työväen organisaation, työväen vallankumouksen voima on siinä, että ummistamatta silmiään näkemästä totuutta otetaan mitä tarkin selko asiointilasta.

Me olemme sanoneet, että näin laajalle levinnyt ja näin ennenkuulumattoman tuskallinen sota uhkaa tuhota täydellisesti koko eurooppalaisen kulttuurin. Ainoana pelastuksena voi olla vain se, että valta siirtyy työläisten käsiin raudanlujan järjestyksen luomista varten. Venäjän vallankumouksen kulun ja erikoisen historiallisen tilanteen ansiosta Venäjän proletariaatti on vuoden 1905 jälkeen päässyt tietyksi ajaksi kauas edelle proletariaatin muista kansainvälisistä armeijoista. Nykyisin me elämme sitä vaihetta, jolloin kaikissa Länsi-Euroopan maissa kypsyy vallankumous, jolloin selviää, että Saksan työläisarmeijoiden tilanne on täysin toivoton. Me tiedämme, että siellä, Lännessä, työtätekeviä vastassa ei ole Romanovin ja tyhjänpäiväisten kerskailijain laho järjestelmä, vaan kauttaaltaan järjestynyt porvaristo, joka nojaa nykyajan kulttuurin ja tekniikan kaikkiin saavutuksiin. Juuri sen vuoksi meidän oli niin helppo alkaa vallankumous ja vaikeampi jatkaa sitä, ja juuri siksi siellä, Lännessä, vallankumous on vaikeampi alkaa, mutta sen jatkaminen tulee olemaan helpompaa. Meidän vaikeutemme johtuvat siitä, että meidän on

saatava kaikki aikaan Venäjän proletariaatin ponnistuksilla ja säilytettävä asemamme, kunnes liittolaisemme, kaikkien maiden kansainvälinen proletariaatti riittävästi lujittuu. Päivästä toiseen tuntuu, että muuta ulospääsyä ei ole. Asemaamme vaikeuttaa vielä se, että reservien puuttuessa meillä on rappiotila rautateillä, liikenteessä ja elintarvikealalla. Tässä on kysymys asetettava kaikille ymmärrettävästi.

Toivon, että työkomissaarien edustajakokous, jolla on enemmän välitöntä kosketusta työläisiin kuin muilla, että tämä kokous on etappina ei ainoastaan niiden työolojen välittömässä parantamisessa, jotka meidän on otettava sosialismin perustaksi, vaan että tämä edustajakokous on etappina myös työläisten käsitysten selventämisessä nykyisen ajankohdan suhteen. Työväenluokan edessä on vaikea, mutta kiitollinen tehtävä, josta riippuu sosialismin kohtalon ratkaiseminen Venäjällä ja ehkä muissakin maissa. Juuri siksi työkuria koskeva päätöslauselma on niin tärkeä.

Nyt, kun valta on varmistettu työläisten käsiin, nyt asia kokonaisuudessaan riippuu proletaarisesta kurista ja proletaarisesta järjestyneisyydestä. Kysymys on proletariaatin kurista ja diktatuurista, raudanlujasta vallasta. Tämän vallan, joka saa osakseen köyhälistön mitä lämpimintä myötätuntoa ja mitä päättäväisintä kannatusta, täytyy olla raudanlujan, sillä voitettavanamme on ennenkuulumattomia vaikeuksia. Suuret työläisten joukot ovat vielä vanhan vaikutelmien alaisina ja toivovat, että me jotenkin vapaudumme siitä.

Mutta päivästä toiseen nuo harhakovat raukeavat, ja käy yhä ilmeisemmäksi, että maailmansota uhkaa saattaa nälänhätään ja rappioon kokonaisia maita, ellei työväenluokka järjestyneisyydellään voi estää tuota rappeutumista. Työväenluokan valveutuneen aineksen rinnalla, joka on suunnannut koko toimintansa siihen, että kaiken perustaksi tulisi uusi toverihenkinen kuri, tämän aineksen rinnalla näemme monimiljoonaiset joukot pienomistuksellista ja pikkuporvarillista ainesta, joka katselee kaikkea omien itsekkäiden etujensa kannalta. Meitä lähestyvää nälänhätää ja katastrofia vastaan ei voida taistella muuten kuin luomalla valveutuneiden työläisten ylläpitämä raudanluja järjestys — ilman sitä emme voi tehdä mitään. Venäjän alueen valtavasta laajuudesta johtuen me elämme

sellaisissa oloissa, jolloin maan toisella äärellä on paljon viljaa, mutta toisella ei ole mitään. Turhaa on luulla, ettei tule olemaan puolustusotaa, johon meidät voidaan pakottaa. Turhaa on luulla, että voimme huoltaa elintarvikkeilla kaupungit ja suuret teollisuuskeskukset ilman säännöllistä kuljetusta. Täytyy pitää tiliä jokaisesta viljapuudasta, ettei yksikään viljapuuta voisi hävitä. Mutta me tiedämme, ettei tätä tilinpitoa käytännössä toteuteta, vaan se jää vain päätökseksi. Käytännössä pienkeinottelijat vain turmelevat maalaisköyhälistöä uskotellessaan sille, että puute voidaan poistaa yksityiskaupan avulla. Näin ei kriisistä voida päästä. Venäjällä voi riittää viljaa ihmisten tarpeiksi ja ravintoa, s.o. polttoainetta teollisuuden tarpeiksi, jos kaikki se, mitä meillä on, jaetaan tarkasti kaikkien kansalaisten kesken niin, ettei kukaan voi saada ainoatakaan liikaa leipänaulaa, ettei ainoakaan polttoainenaula jää käyttämättä. Vain siten voidaan pelastaa maa nälänhädältä. Tämän kommunistisen jakelun opetuksen, että kaikesta pidettäisiin tiliä, että ihmisillä olisi leipää ja teollisuudella polttoainetta, tämän opetuksen olemme saaneet karvaasta kokemuksestamme emmekä kirjoista.

Laajat työväenjoukot eivät ehkä heti käsitä sitä, että olemme katastrofin partaalla. Tarvitaan työläisten ristiretkeä sekasortoa vastaan, viljan kätkemistä vastaan. Tarvitaan ristiretkeä sitä varten, että se työkuri, josta te teitte päätöksen ja josta te puhuitte tehtaiden puitteissa, saataisiin aikaan koko maassa, että mitä laajimmat joukot käsittäisivät, ettei muuta ulospääsyä ole. Valveutuneiden työläisten voima on vallankumoksemme historian aikana ollut aina siinä, että mitä karvainta vaarallista todellisuutta katsotaan rohkeasti suoraan silmiin, että ei luoda harhakuvitelmia, vaan otetaan tarkasti huomioon voimat. Me voimme luottaa vain valveutuneisiin työläisiin; muu joukko, porvaristo ja pikkuisännät, on meitä vastaan, he eivät luota uuteen järjestelmään, he pyrkivät käyttämään hyväkseen kansan hädän kärjistymisen kaikkia tapauksia. Esimerkkinä voi mainita sen, mitä näemme nyt Ukrainassa ja Suomessa: ennenkuulumattomia petomaisuuksia ja verilöylyjä, joita porvaristo ja sen kannattajat kadeteista eserreihiin saakka panevat toimeen liittolaistensa avulla valtaamissaan kaupungeissa. Kaikki tuo osoittaa, mitä proletariaatilla on edessään, ellei se täytyä historiallista tehtävänsä. Me tie-

dämme, kuinka vähäinen on kehittyneiden ja valveutuneiden työläisten kerros Venäjällä. Me tiedämme myös, mitä kansan hätä merkitsee, tiedämme pääsevämme niin pitkälle, että laajat joukot käsittävät, että tilanteesta ei voida päästä puolinaisilla toimenpiteillä, vaan tarvitaan proletaarista kumousta. Me elämme sellaista aikaa, jolloin kokonaisia maita saatetaan taloudelliseen häviöön ja miljoonat ihmiset tuomitaan perikatoon ja heistä tehdään sotaorjia. Sellainen on se kumous, johon historia on pakottanut meidät ei joidenkin yksilöiden pahasta tahdosta, vaan siksi, että koko kapitalistinen järjestelmä huojuu ja halkeilee perustuksiaan myöten.

Toverit työkomissaarit, käyttäkää hyväksi kaikkia tilaisuuksia, joita teillä on minkä hyvänsä tehtaan työläisten kanssa, minkä hyvänsä työläisedustajiston kanssa, käyttäkää kaikkia mahdollisuuksia selittääksenne tätä tilannetta, jotta he käsittäisivät sen, että edessämme on joko tuho tahi itsekuri, järjestyminen ja puolustautumisen mahdollisuus ja että meitä odottaa kornilovilaisten — venäläisten, japanilaisten tai saksalaisten kornilovilaisten — palaaminen, jonka seurauksena on kahdeksannesnaula leipää viikossa, elleivät valveutuneet työläiset järjestä ja johda koko köyhälistön ristiretkeä kaaosta ja sekasortoa vastaan, jota pikkuporvaristo kaikkialla edistää ja joka meidän on voitettava. Kysymys on siitä, että valveutunut työläinen tuntisi olevansa paitsi isäntä omissa tehtaassaan myös koko maan edustaja, että hän tuntisi olevansa vastuussa. Valveutuneen työläisen pitää tietää, että hän on luokan edustaja. Hän on voitettava, jos hän asettuu porvaristoa ja keinottelijoita vastaan suuntautuvan liikkeen johtoon. Kun valveutunut työläinen käsittää, mikä on sosialistin perustehtävä, niin silloin me voitamme. Silloin me löydämme voimia ja pystymme taistelemaan. (M y r s k y i s i ä , k a u a n k e s t ä v i ä s u o s i o n o s o i t u k s i a .)

„Izvestija VTsIK” № 102,
toukokuun 23 pnä 1918
„Pravda” № 101,
toukokuun 24 pnä 1918

Julkaistaan „Pravda” lehden tekstistä,
joka on tarkastettu
„Izvestija VTsIK” lehden
tekstin mukaan